

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1866-01-06)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1866-01-06)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 82. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030039.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til C. L. N. Mynster.
Viborg, 6. Januar 1866.*

Kjære Mynster! Vel har jeg endnu kun for en Deel læst den Bog, De sidst har givet mig*). — Saadant maae heller ikke læses for hurtigt —; men jeg kjender dog nok til ret af Hjertet at kunne sige Dem Tak for denne Gave, som jeg jo i en dobbelt Betydning har faaet fra Dem. Der er jo ikke Lidet i denne Samling af Taler, som jeg allerede tidligere har kjendt, men som jeg længes efter at læse om igjen, f. Ex. de fyrstelige Confirmationshandlinger, som jeg i sin Tid har havt megen Glæde af. Men der er dog endnu mere Nyt, som jeg glæder mig til at gjøre Bekjendtskab med. Af Gravtalerne har jeg læst den over Weyse, hvor i Slutningen Anvendelsen af Udtrykket „Lieder ohne Worte“, er overraskende og opbyggelig. Dog, det er ikke Enkeltheder jeg vil nævne; det er Aanden, som gaaer igjennem det Hele, der er saa velgjørende. Baade af Gravtalerne og af Skriftetalerne har jeg læst flere, Alt med samme Glæde, fordi det overalt er den samme Mand, der taler. Men hvad s. 83 jeg især vil nævne, og hvad jeg indtil videre maae antage for det Bedste i den hele Samling, og maaskee det Bedste, jeg har seet af denne Mand, og som gjør, at man ikke kan tilbageholde det Spørgsmaal: hvorfor er der ikke blevet Mere af dette tilbage? — det er de to hidtil utrykte Prædikener, Afskeds og Tiltrædelsesprædikenen. Det er vel muligt, at der ikke altid har været den samme Fylde og Kraft i hans Prædikener som i disse to, hvor Anledningen mere end sædvanlig har maattet hjælpe til; men den samme Inderlighed og Sanddruhed har dog vist været i alle — denne Sanddruhed, som vel netop har bragt ham til at tilintetgjøre dem, for at det ikke maatte være Arbejder for Literaturen, men for Menigheden. Der er ved disse Prædikener tillige, — eller det er vel kun det Samme fra en anden Side — noget saa fuldendt Klart og Sikkert i Formen og Tilslutningen til Bibelordet, saa at man ved at læse (høre, vilde jeg hellere sige) føler sig saa tryk, medens man føres fremad. Thi De har dog ikke misforstaaet, hvad jeg engang skrev til Dem om Prædikener, der ere saa indtrængende, at de blive paatrængende, som om jeg vilde, at Prædikanten skal lade Tilhørerne sidde i Pxo. Jeg vil endnu tilføie, at jeg godt kan tinde mig i, og finder det rigtigt, at de yngre Prædikanter, som due Noget, heri gaae videre end vi Ældre, og saaledes vise, at de kjende den Tids Trang, hvori de skulle virke, — at jeg f. Ex. ikke vil kalde Angers Prædikener, hvis De kjender dem, paatrængende, men føler mig i høi Grad tiltalt af dem, og vel vilde ønske, at jeg havde havt noget af hans Begavelse. Men der er alligevel i disse to Prædikener af Paulli Noget, som mere er for mig, som trænger saa meget dybere s. 84 ind, fordi det tillige minder mig om en ældre Tid, og om den Mand. i hvis Skole baade Paulli og jeg har gaaet. — — —

6*